

CANAVAR

FANZİN

Kasım 2024

*eski dünya ölüyor
yeni dünya doğmak için mücadele ediyor*

ca-
na-
var.
fanzin

İÇİNDEKİLER

Bak İşte
Yaklaşıyor
Fırtına

Neoliberalizm
Kıskacında
Üniversiteler

Feminist
Kampüs

Kampüsteki
Lubunyalılar

Dünyada ve
Türkiye'de
Göçmen
Nedir?

Bir Beton
Bilmece

Kampüs
Direnişleri

Üniversite
Sokakta

Ve Sahne
Karardı,
Perde İndi

Zeki
Demirkubuz'un
Hayat'ının
Eleştirisi

Davul
Zurna
Kervan

1 Albüm, 1
Film, 1 Kitap

ŞİMDİ CANAVARLAR
ZAMANI!

BAK İŞTE YAKLAŞIYOR FIRTINA

Merhaba sevgili okur,

Uzun süredir üzerinde çalıştığımız fanzini çıkarmış ve bu yola adım atmış bulunuyoruz. Bizler, Canavar Fanzin olarak büyük bir fırtınanın yaklaştığını görüyoruz.

Gençlik hareketinin on yıllardır süregelen mücadele bilincini kendine pusula etmiş üniversite öğrencileri olarak, yeni bir dünyayı doğurma yolunda bu fırtına öncesi sessizliği bozacak güç ve iradeye sahip olduğumuzu biliyoruz.

Neoliberal politikalarla öğrencileri yalnızlaştıran, gençlik hareketinin kazanımlarını unutturmaya çalışan iktidarın karşısında, gücümüzü gençliğin tarihsel hafızaya kazınmış dayanışma mirasından alıyoruz. Demokratik üniversite mücadelesinin tüm tarihsel birikimlerini sahipleniyor, motivasyonumuzu gençliğin boyun eğmez tavrından alıyoruz.

Bizler, Türkiye'deki üniversitelerin koridorlarında, amfilerinde ve ülkenin her bir sokağında yankılanacak bir çığlığın parçasıyız.

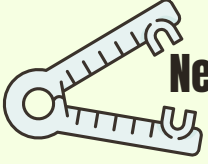
“Gençlik, insanca yaşam talebinin rüzgarlarını büyük bir fırtınaya çevirecek.”

Bu çığlık, sadece bugünün değil, yarının da sesi; sömürülen, yok sayılan, hor görülen, üzerine karanlık çökmüş her bireyin sesidir. Yoksulluk, güvencesizlik ve geleceksizlik kıskacında varoluş mücadelesi veren, eğitim alırken yalnızca yoğun ders programlarıyla değil; her türlü ayrımcılık, ekonomik zorluk ve adaletsizlikle boğuşmak zorunda kalan, hayallerini ikinci plana atan öğrenciler olarak bu düzenin çarklarına başkaldırmış bir avuç genç değil, bu çarkı tersine döndürecek büyük bir topluluğun parçası ve örgütleyicileriyiz.

Canavar Fanzin olarak özerk-demokratik üniversiteyi kurma yolunda, ücretsiz barınma ve beslenme hakkı başta olmak üzere bilimsel, eşit, parasız ve anadilde eğitim alma; feminist, LGBTIQ+ ve çevreci kampüsleri kurma misyonuyla yana gelmeyi kendimize sorumluluk olarak görüyoruz.

Bizler, bu çürümüş düzene karşı başka bir dünyayı hayal edenleriz. Ve biliyoruz ki bu hayal bizlerin birleşik mücadelesi ile gerçeğe dönüşecek.

**KRİZ YARATANLARIN
DİRENİŞ ÜNİVERSİTENİN**

Neoliberalizm Kıskaçında

Üniversiteler Üniversiteler

Günümüz Türkiye'sinde hayatın her alanına sirayet etmiş, kan emiciliğini en son sağlıkta 'Yenidoğan Çetesi' ile bebekleri katlederek, lisede 'MESEM' projesi ile çocuk emeğini sömürürken Arda, Ulaş, Zekai ve daha niceisini katlederek, ırmakları HES'lere, dağları maden ocaklarına doğayı sermayeye peşkeş çekerek gösteren; kar getirmeyen her şeyi yok eden neoliberalizm canavarı üniversiteyi de kıskaçında tutarak bilimsel üretimi sermayenin çıkarlarına göre şekillendirmektedir.

12 Eylül askeri darbesinin ürünü olan YÖK, kurulduğu günden bugüne bir yandan öğrenci muhalefeti tasfiye girişiminde bulunurken bir yandan da üniversiteyi ranta açarak sermayenin arka bahçesi haline getirmiştir. 2002 yılında

YÖK'ü kaldırma vaati ile iktidara gelen AKP ise daha da yetkinleştirerek bu süreci hızlandırmış, sermayenin üniversiteyi dizaynı için bütün engelleri bir bir kaldırmaya çalışmıştır. Her ile en az bir üniversite diyerek üniversite sayısını arttırmış olsa da bu artış yalnızca nicel artış olarak kalmıştır. Üniversiteler nitelikli gün geçtikçe düşen, yaşam alanlarından

uzak, muhalif akademisyenlerin tasfiye edildiği, kayyumların atandığı kurumlar haline gelmiştir. Sermaye sınıfına kar getirmeyecek araştırmalar kabul edilmez, teknoparklar ile sanayi

üniversite içine girmiş ve bilim, teknoloji üretimi işverenlere direkt bağlanmıştır. Bologna süreci ile akademik işleyiş doğrudan küresel piyasanın taleplerine göre şekillenirken, uluslararası üniversiteler arasındaki bilim paylaşımı yerini ekonomik rekabete bırakmıştır. Neoliberalizm kıskaçındaki üniversiteler hem sermayeye bağımlı hale gelmiş hem de devletin taleplerine de cevap vermektedir.

Üniversite sermaye bağıını ele alırken karşımıza üniversitelerin sermaye için 'nitelikli işçi' yetiştirdiği gerçeği çıkmaktadır. Bir yandan yalnızca diploma almanın yeterliği olmadığı ve kendini daha çok geliştirmek gerektiği fikri öğrenciler arasında örgütlenirken bir yandan üniversitenin sadece iş bulmak için bir fabrika olduğu ve bu fabrikanın da tek başına yeterli olmayacağı sistem akademisyenleri ve kariyeristler tarafından da öğrencilere yansıtılmaktadır. Mezun olduğunda kendisini diplomalı işsizler arasında bulanlara ise 'işsiz kalmamak için kendini sürekli geliştir ve diplomalı işsizler ordusundan seçilir olacak özellikleri kendine ekle' denmektedir. Buradaki kişisel gelişim ve seçilecek özellikler ise sermayenin çıkarına uygun olmalıdır. Diplomalı işsizler sermaye için ucuz iş gücü olarak

kullanılırken işsiz kalanlara ise işsizliğin suçunun kendisinde olduğu yansıtılmaktadır. Bu durumunun öğrencilere dönütü okuyacağı şehri, üniversiteyi, bölümü seçerken işsiz kalmama kaygısı ile gerçekleştirmek olurken üniversite hayatlarını da işsizlik kaygısından ötürü 'kendime ne katarsam nitelikli eleman olabilirim' ve benzer düşünceler ile daha iyi bir CV doldurma yaklaşımı ile geçmektedir. Bu yaklaşım kişisel gelişim seminerleri, kariyer günleri, sertifika programları ile istihdam edilmeye çalışılan yapay bir geleceğe inanan öğrenciler oluştururken, rekabeti

körükleyip psikolojik olarak yalnızlaşmayı ve bireyselciliği üniversiteliler arasında

arttırmaktadır. Sermaye, üniversitelilerin yaşadığı çelişkinin ana sebebinin kendisi olduğunun gerçeğini kapatmak için sıra arkadaşı arasındaki rekabeti arttırarak çelişkiden oluşan huzursuzluğu ve isyan potansiyelini öğrencinin şahsına döndürmektedir. Sermayenin saldırıları bunlarla sınırlı kalmayıp öğrencileri daha okurken üretim sürecine dahil etmektedir. Ülke genelinde yaşanan krizin faturası emekçilere ve ezilenlere yoksullaşma, barınma krizi, fiyat pahalılığı ile kesilirken üniversiteliler bu

durumdan azade kalmamaktadır ve bu pahalılaşıma sonucunda okurken çalışmak zorunda bırakılmaktadır. Kafe barlarda çalışan öğrencilerin yanı sıra şirketlerde son dönemde öğrencileri çalıştırmak için yapılmaktadır. Zincir marketler, zincir giyim mağazalarının yanı sıra online yemek uygulamalarının kuryeliği ve şirketlerin depoları öğrencilerin üniversitelerden fazla uğradığı alanlara dönüşmektedir. Bir yandan ders programını çalışmaktan kalan vakitlerine göre oluşturan öğrenciler varken diğer yandan bu durumu güvencesiz iş

koşulları, yoğun çalıştırma ve ucuz iş gücü olarak kullanan sermaye görülmektedir. Öğrencilerin sistemden nasibini aldığı bir başka durum ise borçlandırma. Geri ödemesiz burs her öğrenciye verilmezken, mezun olduğunda güvencesiz ve yetersiz koşullarda ucuz iş gücü olarak kullanılacak borçlu bir mezun ağı yaratılmaktadır.

Neoliberalizm kısılcındaki üniversiteler bir üretim alanından çıkıp tüketim alanına dönüşmektedir. Bir apartman binası üniversite açmak için yeterli görülürken çimsiz ve şehir alanından uzak kampüsler her geçen gün artmaktadır. Her kampüse açılan kafe zincirleri ve zincir şirketler ile kampüs içerisinde geçirilen zamandan ticari kar hedeflenmektedir. AKP- MHP faşist iktidarı ise kültürel hegemonyayı inşa etmek için üniversitelere özel saldırılar düzenlemektedir. Festivaller iptal edilirken, kulüplere nefes dahi aldırılmamaktadırlar. Kadın ve LGBTİQ+ kulüpleri bir bir kapatılırken 'dindar ve kindar' nesil doğrultusunda milliyetçi-İslamcı kulüplere ön açılmaktadır.

Eleştirel fikirlerin sansüre uğrarken tüm bunları kabul etmeyen her öğrenci ÖGB-Sivil kuşatması altına alınmaktadır.

Üniversitelerimizin; ticari kazanç ve ucuz iş gücü uğruna sermaye tarafından kuşatılmasını kabul etmiyoruz. Üniversitelerimizin; barış akademisyenlerini ihraç eden, iktidardan olmayan her düşünceyi akademiden çıkaran YÖK tarafından kuşatılmasını kabul etmiyoruz. Üniversitelerimizin; cinsiyetçi ve eril akılla yürüyen, CİTÖK'ü uygulatmayan kadın düşmanları tarafından kuşatılmasını kabul etmiyoruz. Üniversitelerimizin; kulüplerimizi kapatan, onursuz kampüs yaşamı dayatan homofobik, transfobik, LGBTİQ+ düşmanları tarafından kuşatılmasını kabul etmiyoruz. Üniversitelerimizin; gericiliği ve tekçiliği dayatan, iktidar aparatı faşist ve cihatçılar tarafından kuşatılmasını kabul etmiyoruz.

Üniversitelerimizin; muhalif öğrencileri tasfiye edeceklerine inanan ve kampüslerimizi karakollara çeviren ÖGB-Sivil polis tarafından kuşatılmasını kabul etmiyoruz. Üniversitelerimizin; soğuk ruhsuz binalar yapan, sosyalleşme alanları yok eden, özgür düşünce üretiminden alıkoyan, kayyumlar tarafından kuşatılmasını kabul etmiyoruz.

Üniversitelerimizi ve yaşamlarımızı kuşatarak abluka altına alanlara karşı katledilen sıra arkadaşlarımızın isyanıyla:

'Bu abluka dağıtılacak!'

Feminist Kampüs

Kadınlar ve LGBTİQ+'lar olarak, erkek egemen sistemin dayattığı yasak ve baskılara, tacize, şiddete ve hedef göstermeye karşı yaşamın her alanında kendimizi var etme, güvenli alanlar yaratma çabası içerisindeyiz.

Heteropatriyarkal kapitalizme karşı asırlardır süregelen ortak savaşımızda, kadın ve LGBTİQ+'lar olarak nazaran daha kolay bir araya gelebilmemize olanak sağlamasıyla üniversiteler, feminist mücadeleyi omuz omuza büyütebilmemiz için en elverişli alanlardan biri. Farklı mekanizmalarla sokaklardan kampüslere, yurtlardan iş yerlerine taşıdığı milliyetçi-muhafazakar politikalarla, bizleri kamusal yaşamdan soyutlama çabası içerisinde olan iktidara karşı verdiğimiz bu mücadelede, üniversitelerdeki cinsiyetçi yönetimi değiştirmek ise hayli önemli bir adım.

*Arzularımızın tomurcukları ve çiçekleri
elbette ki şanlı meyvelere dönüşecek.
Yalnız değilsin sıra arkadaşım,
çare feminist dayanışmada!*

Bizler anadilde, eşit, bilimsel, cins-özgürlükçü eğitim hakkımızın gaspına karşı mücadeleyi büyütürken, üniversitelerin özerk, demokratik yapısına en büyük darbe 12 Eylül cuntasının bir ürünü olan YÖK ile geldi.

İlk ayak seslerini 24 Ocak kararlarıyla duyduğumuz neoliberalizm, 12 Eylül faşist darbesiyle memlekete tam anlamıyla girdi. 12 Eylül faşist darbesinin ardından neoliberal politikaların üniversite ayağı olan YÖK'ün kurulmasıyla ise üniversiteler Saray'ın arka bahçesi haline geldi.

Bilginin içeriği ve sınırlarının sermayenin yararına şekillendiği, biz öğrencileri müşteri konumuna sokan, hiyerarşik bir yapıya

sahip bu yeni anti-demokratik, cinsiyetçi üniversite modeli ile üniversiteler birer ticarethaneye dönüştü.

İktidarın YÖK eliyle cinsiyetçi politikalarını kampüslere taşımasında maşa görevi gören kayyum rektörler, kampüslerde barınmakla kalmayıp ödüllendirilen taciz/şiddet faili akademisyenler ve akademi içerisine yayılmış eril tahakküm karşısında kadın ve LGBTİQ+'lar olarak örgütlü bir

mücadele yürütmek hayati önem taşıyor. İktidar öğrenciler üzerinde kendi ideolojik hegemonyasını kurarak üniversitelerde tek tip ırkçı, cinsiyetçi, apolitik bir öğrenci profili oluşturmayı hedeflerken, kayyum yönetim kurulan bu hegemonyaya karşı faaliyet gösteren kulüp ve oluşumları kapayıp işlevsiz hale getirerek Kadın ve LGBTİQ+ örgütlenmelerinin önüne geçmeye çalışıyor. CİTÖK (Cinsel Tacizi, Cinsel Saldırısı ve Ayrımcılığı Önleme Kurulu) bu bağlamda önemli bir örnek:

2010 yılı itibarıyla çeşitli üniversitelerde cinsel tacizi önleme birimleri kurulmaya başlandı ve 2012 yılında bu birimlerin aralarındaki koordinasyonu sağlamak amacıyla "Cinsel Taciz ve Saldırıya Karşı İş Birliği Destek ve İletişim Ağı (CTS)" oluşturuldu.

CİTÖK'ler, üniversitelerde cinsel taciz ve şiddeti önleyici çalışmalar yaparak bu konularda üniversite mensuplarına eğitimler verilmesi, taciz veya şiddete maruz kalan öğrencilerin taleplerini bildirmesine olanak sağlamasıyla kampüslerde güvenli alan oluşumunda hayati bir yere sahip. Ancak, akademik hayatta cinsiyete dayalı ayrımcılıkla mücadelede önemli bir araç olan CİTÖK'ler birçok üniversitede kayyum yönetim tarafından fiilen işlevsiz hale getirildi. Böylece birçoğumuz için aile

evlerinde, sokaklarda karşı karşıya olduğumuz baskı ve ayrımcılıklardan uzaklaşmak için kaçış kapısı konumunda olan kampüsler de güvenli alan olmaktan uzaklaşmaya başladı.

Kadın ve LGBTİQ+'lar olarak, "Ailenin dışında hayat var," şiarını kendimize pusula belleyerek, patriyarkayla ilk tanıştığımız kurum olan ailenin baskılarından kurtulma umuduyla şehir dışı üniversiteleri tercih ediyoruz. Ancak özel yurtların fahiş fiyatları nedeniyle mecbur bırakıldığımız KYK yurtlarında da hayalini kurduğumuz özgürlüğe kavuşamıyoruz.

Erkek KYK yurtlarında giriş-çıkış saatleri hayli esnek iken Kadın KYK yurtları için aynısını söylemek pek mümkün değil. Erkek öğrenciler istedikleri saatte rahatça yurda giriş yapabiliyorken kadın öğrenciler belirlenen giriş-çıkış saatlerinin dışına çıktığı takdirde, "öğrencinin güvenliği" kisvesiyle durumun ailesine bildirileceği tehdidiyle karşı karşıya kalıyor.

Yurt fiyatlarına gelen zamlara karşın sabit kalan KYK bursu, öğrencilerin temel ihtiyaçlarını karşılamasına bile imkan tanımıyor. Geçinmek için işe girmek zorunda kalan kadın ve LGBTİQ+'lar yaşamın her alanında olduğu gibi, çalışma hayatında da işe alım, iş ücretleri gibi konularda cinsiyetçilik ve fobiklikle karşı karşıya kalıyor.

Özel yurtlara bütçe ayıramayan ve ailesi tarafından zorla tarikat yurtlarına gönderilen Kadın ve LGBTİQ+'lar ise organize cinsel saldırı, şiddet ve istismarın

kucağına düşüyor. Parasız, nitelikli, denetlenilebilir yurtlara ayrılması gereken bütçe tarikat yurtlarına akıtılıyor. Tarikat üyelerine devlet memurluğu verilip özel kadrolar açılıyor ve tarikat zihniyeti devletin her kademesine sızıyor. Aile, devlet ve tarikatlar el ele, makul gençler yetiştirme kisvesiyle biz gençlerin türlü şiddet ve istismara maruz kalmasına göz yumarken, bu karanlığa dayanamayan nice sıra arkadaşımız kaçış yolunu intiharda buluyor. Bizler, yemekhane kartında

sadece 1 TL olduğu için intihar eden Sibel'den, yurt yönetiminin ihmalleri sonucu asansörde sıkışarak can veren Zeren'e, "elim kaza" kılıfıyla üzeri kapatılmaya çalışılan öğrenci ölümlerinin münferit değil, heteropatriyarkal kapitalizmin sistematik sonucu olduğunu biliyoruz.

Ancak, tüm bu umutsuzluğu tek başına omuzlamak zorunda değilsin. Kadın ve LGBTİQ+'lar olarak birbirimizin çaresi olduğumuzun bilinciyle, mücadelemizi sokaklardan kampüslere, yaşamın her alanına taşıyarak bu zinciri kırmak mümkün.

Katledilen tüm sıra arkadaşlarımızın öfkesini heybemize katarak özgürlük yürüyüşümüzü büyütecek, adımlarımızı bize biçilen makul öğrenci kimliğinin dışına atacağız. Özgür, eşit yaşam kavgamıza kulaklarını tıkayan iktidara cevabı "Vardık, varız, varolacağız" haykırışlarımızla verecek, sesimizle Saray'ın duvarlarını sarsacağız.

*sokakta
isyan var!*

Kampüsteki Lubunyalar

Bizler... Lubunyalar olarak uzun zamandır bu topraklarda ve de yaşam sürdürdüğümüz her yerde şiddete, cinayete, tacize maruz bırakılanlarız. Çoğu yerden dışlanan bizler özellikle bu topraklarda yeri geldi kovulduk yeri geldi öldürüldük... Yıllardır varlığını sürdüren bu şiddetler son yirmi yıldır artmış durumda. Bir bayraktır ki renkleri ne kadar coşkulu olsa da o renkler için bir hayli fazla fedakarlıklar yapıldı. Şu an bazı yerlerde bulunabiliyorsak seslice konuşabiliyorsak ya da istediğimizi giyinip çıkabiliyorsak emin olun ki bizden önceki lubunyalardan bunlarda etkisi büyüktür. Hepsine teşekkürlerimi ve de saygılarımı iletirim. Unutulmayacaksınız lubunyalar...

Öyle ki lubunyalar bize üniversite kampüslerini de açtılar. Kampüsleri güvenilir bölgeler yaptılar. Sokakta güvenliği olmayan lubunyalar üniversite kampüslerinde güvende hissediyorlardı. Kampüsler onlar için 'ev' kadar güvenliydi belki de. Üniversitesini yine en çok sahiplenen hep lubunyalar oldu o dönemlerden bugünlere. Kampüsler faşist cihatçı çetelere açılmak istenirken de kampüsün içine gerici yurtlar yapılmaya çalışırken de kampüsün içinden rant yolu geçirilmeye çalışırken de karşılarındaydı. Bir tek kendileri için değil tüm türlerin özgürlüğü için kampüs hayvanları için de ordaydı lubunyalar. Evet bunları yapmaya çalışan hükümete karşı atanmışlara karşı

ordaydı lubunyalar, ordaydık, orda olacağız. Doksanlı yıllarda Türkiye'de kampüslerde kurulmaya başlanan LGBTİQ+ kulüpleri ve dernekleri o zamanlar bir hayli umut veriyordu bizlere. Oldukça güzel etkinlikler yapmayı başaran o kulüpler giderek azaldı. Maalesef 2014 sonrası bu kulüplerin çoğu kapatıldı çoğunun etkinlikleri kısıtlandı izin verilmedi. Atanmış rektörlerin gelmesiyle üstlerinden aldıkları emirler direkt yapılmaya başlandı bizlerin üzerine. Atanmışlar bize o kadar taktılar ki film gösterisi yaptığımız günler sınıfları kilitlediler, anahtar kaybettiler yok ettiler. Gülünecek halleriyle yetmedi valilikle anlaşılar, gizli belgeler ile kampüse paparonu yığdılar. Bırakın renkli bir bayraktan üç beş insanın toplaşıp piknik yapmasına bile karşı gelen bu anlayış, kampüslere paparonu sokmakla kalmadı islamcı topluluklara destek vererek aynı anda onları bizlerle karşı karşıya getirdi. Kasten canımızda gözleri olan bu zihniyet maalesef ki durmak da bilmemekte. Oysa lubunyalar haziran ayı daha gelmeden yürümeye başlardı onurlarıyla. Artık o haziranların yerini artık bir savaş alanını andıran haziran ayları koyulmaya başlandı. Hükümetin politikasını sırf bizim üzerimize yöneltmesiyle sokaklarda meydanlarda caddelerde olan yürüyüşler giderek üniversite kampüslerine kaydı. Paparonun eksik olmadığı her onur Onlarca arkadaşımız her yıl şiddetle gözaltına alınıyor sebepsiz yere bursları kesiliyor. Oysa Anayasanın 34. maddesine göre "Herkes önceden izin

almadan silahsız ve saldırısız toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme hakkına sahiptir.” hakkımızdır bu yürüyüşler. Yaşatmaya devam etmeliyiz belki meydanlarda değilse bile sokaklarda kampüslerde yaşatmaya devam etmeliyiz. Çok korkan genç lubunyalar olduğunu, çoğu şeyden habersiz küçük bizleri görüyorum duyuyorum kampüslerde. Gel lubunya sen de gel. Biz dayanırsak hiçbir güç önümüzde duramaz. Ama en önemlisi gelesek bile orda olmasak bile herhangi bir şekilde dayanışarak bile destek olabiliriz bu yürüyüşlere. Kimsenin kimseye aktivistlik borcu olmadığını hatırlatmak ister ve ayrıca kimsenin de bu yürüyüşlerde ‘O bunu neden dedi?’, ‘Yok bu şunu neden giydi?’, ‘O makyaj orda oldu mu?’ gibi sözlerle de köstek olmasına da izin veremeyiz. Bu yürüyüşler hiçbir zaman boşuna olmadı ve olmayacak. Elimizden geldiğince kesiştiğimiz herkese destek verdiğimiz yürüyüşlerimizde burada ezilen herkesin ve her lubunyanın dilinde okumaya devam etmeliyiz ve edeceğiz metnimizi. Yediğimiz gaz olsun isterse savaş alanına çevirin kampüsü biz yine naşlatırız sizi aşkım dedik yine ordaydık orda olacağız. Bizler için bizden sonrakiler için ve geçmiş lubunyalar için orda olacağız. Evet o doksanlı günleri mutlulukla anlatan birkaç ablamla tanışmıştım ama en şaşırdığım yaşı büyük bir ablamın da

bana ‘Lubunyalar artık alıktırarak üniversite okuyabilir mi?’ diye soran o ablamdı. Alıktırdığı için üniversiteye gidemeyen ve de istemediği işlerde çalışmaya mahkum bırakılan kaç lubunya vardı kim bilir. Aslında pek bir şey değişmedi de diyebilirim. Yine de mezun olduğumuzda

sırf istedikleri gibi olmadığımız için yine işsiz bırakıyoruz yine açlığa terk ediyoruz. Onlarca lubunya tanıyorum ki oldukça iyi üniversitelerden oldukça iyi ortalamalarla mezun olup kendi işini yapamayan, iş bulamayan, iş verilmeyen kişiler... Evet bize edepli olun akıllı olun dediler. Öyle olsak da fark etmiyordu yine. Kampüsler onlar için bir pislik yuvası olarak görülüyordu ki bana sorarsanız hala öyle görüyorlar. Bu yüzden ilk başta bizleri durdurmak istiyorlar kampüslerde. Oysa soruyoruz kampüslerde özgür aşk yaşayan lubunyalar mı daha kirlidir yoksa tarikatlarında kendi içlerinde yaşadıkları tacizler mi daha kirlidir? İstedikleri kadar engel olmaya çalışsınlar her alanda olmaya devam edeceğiz. Kampüsleri terk etmeyeceğiz. Genç lubunyalar ve de kendini kabul edememiş lubunyalar olacak. Biz öğreteceğiz biz anlatacağız biz yol göstereceğiz. O kulüplerde yapılacak konuşmalar ve atölyeler, oralardan çıkan anlatılar, bilgiler başka lubunyalara dokunacak. Evden atılan lubunyalar olacak. Biz birbirimizle dayanışacağız o kampüslerde. Biz evlerde birbirimize ev ve oda arkadaşları olacağız. Biz iş bulacağız birbirimize. Yine biz olacağız bizle. Hep etrafımızda bir lubunya olsun ki yaşatalım biz bizi.

*siz inanmayın bir gün değişir elbet
güneşe ve penise tapan rüzgârın yönü*

Kampüste bir lubunya olmak evet bir dışlanmışlık hissettirebilir lubunya ama ne zaman hissetmedik ki? Etrafına alık kalk bir lubunya bul en başta dost ol. Yalnız değilsin yalnız olmayacaksın. Kulüplere katıl lubunya belki her üniversitenin yok ama eminim yine de bulursunuz siz birbirinizi. Hem zaten biz birbirimizi gözünden tanırız.

Sosyal paylaşım platformlarından açık çağrı yap biz yine dayanışır buluruz sana bir dostu. Ne kampüsünde ne de şehrinde yalnızsın. Hep buradayız hep beraberiz. Kampüste bir değil birden fazla lubunya olmak asla ama asla kötü hissettirmez emin ol. Yeter ki biz iyi olalım da birbirimize zarar vermeyelim yoksa kimse zarar veremez bize. Atanmış ailen maddi destek mi olmuyor? Yine açık çağrı yap biz buluruz sana çalışacak yer. Senin kampüste alıktırdığın her yürüyüş her adım bir aktivistliktir sen merak etme. Kimseye de borçlu hissetme. Kampüsler bilginin, kültürlerin, fikirlerin karıştığı, harman olduğu yerlerdir. İşte buna engel olmaya çalışıyorlar ya lubunya. Sen onlara kulak asma. Bir lubunya olarak aç gözünü, kulaklarını iyi dinle herkesi. Varsa LGBTIQ+ topluluğu kampüsünde ona katıl. Anlatılanlara ve oradakilere dört kolla sarıl. Bildiklerini bilmeyenlere anlat. Yaşat sen de bizi.

Benim için kampüste lubunya olmak bunlardı işte. En başta bir aile buldum kendime. Nasıl olduysa bir anda oldu işte. Elbette zorlukları vardı ama enerjimi hiç düşürmediler. Ne zaman ayağım takılsa yanımda oldular. Bana kampüs bir aile verdi. Oldukça geniş bir çevreyle tanışma fırsatı yarattı. Bilmediğim çoğu şeyi oradaki lubunularla öğrendim. Bundan dolayı mutluyum. Kampüste bize laf atan kimse yoktu ama fısır fısır arkamızdan konuşan kişileri de duyuyordum. Elbette ki bunlar olacak şeylerdi. Kabul ettiğimden değil ama olacağını bildiğimden söylüyorum. Kampüste başlayacak olan muhteşem günlerin olacak lubunya. Bilakis kötü günler de olabilir ama ben bizden daha güçlü kimseyi tanımıyorum. Kalk kampüsünde doyasıya eğlen, bilgilen ve yaşat bizi.

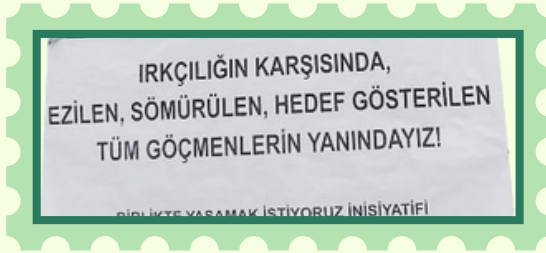

Gökkuşağının soldurulan renkleri için..

Dünyada ve Türkiye’de Göçmen Nedir?

Göçmen... Sürekli duyduğumuz bu kelime aslında bize neyi anlatıyor hiç düşündük mü? Bu kavramla bahsetmek istediğimiz aslında ne? Yazıda bahsi geçen göçmen kavramı elbette ki hem mültecileri hem sığınmacıları hem de yabancıları kapsıyor. Fakat dünyada ve Türkiye’de oldukça artış gösteren aşırı sağ ve göçmen karşıtı politikalar insanların zihnindeki göçmen kavramını etkiler nitelikte. Bu politikalar göçmenlik kavramını ve dolayısıyla göçmenleri kriminalize ederek halkı kin ve nefrete teşvik etmekte, bunu da çoğunlukla medyayı kullanarak yapmaktalar. Artık hayatımızın neredeyse

tamamını kaplayan sosyal medya ağlarında ve asılsız haber üreten bazı haber sitelerinde oldukça sık rastlayacağımız türden bir kriminalize etme işlemi bu. Kullanılan ırkçı ve cinsiyetçi haber dili ve aslında olmayan ya da çarpıtılarak anlatılan haberlerle halk galeyana getirilerek tüm göçmenleri mülteci ya da sığınmacı statüsüne indirgeyip toplu halde bir nefret kasma işlemi gerçekleştiriliyor. Peki bunu nasıl yapıyorlar gelin beraber irdeleyelim!

Sokakta Göçmenler

Sizin de çok yakından bildiğiniz bir konu evvela bu. Her gün ülke gündemine oturtmaya çalıştığımız; katledilen,

tacize ve tecavüze uğrayan, evleri yakılmaya çalışılan ve türlü bakışlara maruz kalan o insanlardan yani göçmenlerden bahsediyorum. Herkesin bildiği, duyup da gördüğü ama bir türlü neden oluyor bu faşizan nefret diyemediği türden bir gerçeklikte yaşıyoruz. Kimse sormuyorsa biz soralım madem, neden oluyor bu faşizan nefret?

Geçtiğimiz sene 6 Şubat depremlerinde yaşanan felaket hepimizi derinden sarsmışken sağ partiler asılsız haberler üreterek halkı galeyana getirmişti. Deprem bölgelerinde yaşayan Suriyelilerin hırsızlık yaptığını ve yerel halkın ziynet eşyalarını çaldığını söylemişti. Bu gerçeği yansıtmayan haberler ve kullanılan ırkçı dil yüzünden de halk öfkelenmesi gereken asıl ihmalsizliği unutup faşizan bir göçmen nefretine sürüklenmişti. Hatta arama kurtarma çalışmaları sırasında enkaz altında kalan göçmenlerin seslerini çıkaramadıkları, çıkarsalar bile Arapça konuşmaya korktukları çünkü göçmen oldukları anlaşılırsa kurtarılmaya gelmeyecekleri durumu belirlenmişti. Elbette nihayet o bazı sitelerin yaptığı haberlerin asılsız ve çarpıtma unsuru olduğu öğrenildi fakat sonuçta bu haberler medyada görülmüştü ve artık halka asıl olanı göstermek daha da zorlaşmıştı. Halk her gün medyada gösterilen haberleri görüyor ve bu gerçeksizliğe daha da inanıyordu. Irkçılık ve nefret damarlarına yavaş yavaş işliyordu aslında. Bir gün sokakta gördüğü adama ten rengi koyu diye ülkemden defol diyor, bir başka gün Suriyeli bir çocuk sistematik bir

şekilde öldürüldüğü için seviniyor hale geliyordu bu toplum. Geçtiğimiz aylarda Kayseri’de yaşanan pogrom da bunun en dehşet verici örneğiydi. İlk başta medyada gördüğümüz, sadece ateşe verme görüntülerini gösterip olayı açıklayıcı hiçbir bilgi sunmayan haberlerdi. Sosyal medya kullanıcıları bu görüntüleri görüp anlamaya çalışıyor ve kullanılan yanlış haber dili yüzünden de nefretle doluyordu. İnternette Suriyeli göçmenlerin kişisel bilgileri sızdırılıyor, tehdit mesajlarının ardı arkası kesilmiyordu. Henüz Kayseri’de yaşanan olay tam tamına bilinmiyorken ülkenin farklı yerlerinden insanlar Suriyeli göçmenlerin evlerini yakmak için toplanma kararı alıyordu. Nihayet olay açıklığa kavuştuğunda 5 yaşındaki Suriyeli bir çocuğa istismar edildiği öğrenildi. Fakat soralım size, bu çocuğa istismar edenin suçunu bir topluma mal etmek nasıl bir zihniyettir? Bizler biliyoruz ki Kayseri’de yaşanan bu pogrom göçmen karşıtlığının planlanmış bir göstergesiydi. Gerek 6-7 Eylül pogromu gerek Madımak’ta katledilen Aleviler gerekse Kayseri’de yaşanan Suriyeli göçmenleri hedef alan bu katil zihniyet... Bizler biliyoruz ki hiçbirinin birbirinden farkı yok ve hepsi birbirini besleyen ve zehirleyen silsileler bütünü. Nasıl ki Kayseri’de İl Müdürünün istismar edilen çocuk Suriyeli olunca “Tepkinizi gösterdiniz. Sizi anladık. Buradaki mağdur şahıs Türk değil.” şeklinde yaptığı açıklama bu zehri besleyen bir cümleyse aynı cümleyi yaşamamızın her zerresinde duyuyor oluşumuz da süregelen bu ırkçı ve faşizan zihniyetin en karanlık noktalarından biridir. Geçtiğimiz günlerde yaşanan yine bu zihniyetin ürününden, katledilen 15 yaşındaki Suriyeli Abdüllatif ve üniversite öğrencisi Nayan Al Saffan’dan da bahsetmek istiyorum sizlere. Abdüllatif parkta oyun oynarken maskeli iki katil tarafından canına kıyılan bir çocuktan daha. Gündüz vakti göz göre göre oldu bu cinayet Nayan Al Saffan ise evlilik teklifini reddettiği Türkiyeli

Mustafa Öztaşçı tarafından silahlı saldırıya uğradı. Defalarca şikayette bulunmasına rağmen dikkate alınmayan Nayan gece evine dönerken canice katledildi. Peki soralım sizlere, sokaklar kimler için güvenli? Göçmenler, kadınlar, çocuklar, LGBTIQ+lar teker teker öldürülüyorken, evlerinde bile güvende değilken sokaklar da erkek devletin minyon hali miydi acaba? O halde sokaklarda da güvende değilsek aklımıza bir nebze daha güvende olduğumuz kampüsler gelmekte. Sahiden masumane gördüğümüz kampüsler düşündüğümüz kadar güvenli mi gelin beraber üzerine düşünelim.

Kampüste Göçmenler

Üniversite, öğrenciler için adeta hayat buldukları bir yerdir fikrimizce. Hem akademik bir eğitim alabilecekleri hem de sosyalleşebilecekleri birçok yerin olduğu bir alandır. Kampüs de üniversitenin öğrencisine sağladığı sosyalleşebileceği kulüplerin, yeşil alanların olduğu bir yerdir. Peki ya gerçekten de böyle mi? Bizim düşlediğimiz kampüslere zaten yukarıda kısaca değinmiştik. Gerçekte olansa fazlasıyla hayal kırıklığına uğrattıyor insanı. Her ilde üniversite var

diye sevenler, öğrenciler ne kadar çok okuyor diye konuşanlar baksınlar bakalım gerçekten de öyle mi? Gerçekten de öğrenciler üniversite hayatı mı yaşıyor yoksa yoksulluktan ölüp gidiyorlar mı? İnsanların hayatını sürdürebilmesi için temel unsurlara ihtiyacı vardır. Bu unsurlardan ikisi barınma ve beslenmedir. Aynı şekilde üniversite öğrencileri için de durum böyledir. Fakat tahmin ettiğiniz üzere öğrencilerin bu en temel ihtiyaçlarını karşılayabilmesi için yurt ve burslar gerekmektedir. Zaten devletin sağlaması gereken bu imkanlar Türkiye vatandaşı öğrencilerin bir kısmına sağlanmasına rağmen yabancı öğrencilere hiç sağlanmamaktadır. Yani göçmen öğrenciler bu en temel haklarından yoksun bırakılmaktadır. Devletin sağlaması gereken yurt ve burslardan yararlanamadıkları için de okurken çalışmak zorunda bırakılan bu öğrenciler sigortasız çalışma koşullarında hem emek sömürsüne maruz kalıyor hem de alması gerekenden çok daha az ücrete tabii oluyorlar. Peki üniversitede ders yoğunluğundan dolayı çalışmadıklarında öğrenciler hayatlarını nasıl sürdürecekler?

Bu sorunun cevabını hepimiz biliyoruz elbette. Öğrencilerin yoksulluktan okuyamadığını, yaşamlarına son verdiklerini, cebindeki son kuruşların yemekhane yemeğine bile yetmediğini... Öğrencilerin insanca yaşayabildiği, en temel hakları olan barınma ve beslenme hakkından yararlanabildiği, sosyalleşebildiği bir kampüs

diliyoruz.. Fakat halihazırda bulunan kampüsler hiç de öyle gözüküyor bizlere. Son zamanlarda derslerin bilerek yoğunlaştırıldığı, öğrencilere sosyalleşebilecekleri ve diğer öğrencilerle iletişim kurabilecekleri hiçbir alanın tanınmadığı kampüsler yaratılmaya çalışılıyor. Çünkü istiyorlar ki bizler düşünmeyelim, üretmeyelim, patronların ve o erkek devletin “eğitilmiş köleleri” olalım.

Sizlerin de bildiği üzere bahsettiğimiz erkek devlet kavramı birçok yerde karşımıza çıkıyor. Hatırlarsanız sokakların erkek devletin minyon hâli olduğundan bahsetmiştik ikinci başlıkta. Öyleyse kampüslere de aynı şekilde erkek devletin minyon hâli diyebilir miyiz? Hemen ufak bir karşılaştırma yaparak anlamaya çalışalım. Erkek devlet; göçmenlerin, kadınların, çocukların, LGBTİQ+ların güvende olmadığı yaşayamadığı bir devlet bütünüdür. Kampüslere baktığımızda ise nefret dolu bakışlara maruz kalan, iletişim kurulmayan, sözselsel ve fiziksel tacize uğrayan birçok arkadaşımızı görüyoruz. Bu arkadaşlarımızın bir kısmı da göçmen ve uğradıkları bu taciz ve ırkçılık

konusunda yardım alabilecekleri, şikayette bulunabilecekleri alanlar var gibi görünse de aslında yok. Göçmen öğrenciler polise veya üniversitelerdeki komisyonlara gittiğinde dikkate alınmıyorlar ve geri gönderiliyorlar. Bunun en sarsıcı örneği de üniversite okumaya gittiği Karabük'te erkek ve ırkçı şiddete maruz kalan ve Filyos çayında cesedi bulunan Gabonlu Dina idi. Dina'nın öldürülmeden önce annesiyle yaptığı konuşmalardan Karabük'te ırkçılığa ve cinsel tacize maruz kaldığını biliyoruz. Fakat belli sanıklar olmasına rağmen davanın sistematik bir şekilde üstü örtülmeye çalışılıyor. Eril ve ırkçı zihniyetin bir ürünü olan devlet her zamanki gibi göçmenleri yaşatmıyor. Bahsetmek istediğim bir diğer konuda ise yine medyanın hayatımızdaki yerine dikkat çekmek istiyorum. Geçtiğimiz aylarda sosyal medya üzerinden Karabük Üniversitesi'ndeki göçmen siyahi öğrencilerin Karabük'teki HIV ve HPV vakalarını arttırdığı iddia edilmişti. Bunun üzerine göçmen öğrencilere büyük bir

**Sınırsız, sınıfsız,
sürgünsüz, sömürsüz,
özgür bir dünya!**

nefret kusulmuş ve inanılmaz bir ırkçılığa maruz kalmışlardı. Belli bir süre geçtikten sonra bu asılsız iddianın sağlık bakanlığı tarafından gerçeği yansıtmadığı belirtilmişti. Fakat olan yine göçmenlerin faşizan bir nefrete maruz kalmasıydı.

Bizler bu yaşanan vahşetlerin, katledilmelerin, nefret söylemlerinin, ırkçılığın her zaman karşısında durduk. Hayatını kaybeden göçmen işçilerin, öldürülen, istismara uğrayan göçmen kadın, LGBTIQ+ ve çocukların; ezilen, sömürülen, hedef gösterilen tüm göçmenlerin yanındayız. O bir insan mıydı yoksa bir göçmen mi algısını yıkana kadar mücadele edeceğiz!

Bir Beton Bilmece

Biz üniversite öğrencileri aklımızda geleceksizlik kaygısı, tenceremizde sinekler, sırtımızda da akşam başımızı nereye sokacağımızın yükünün olmasından bıktık usandık. Gittikçe işçi sınıfı ve öğrencilerin temel yaşam haklarının gasp edilmesinin bahanesi olan ekonomik krizin yıkıcı sonuçlarından biri de artık günümüzde “ulaşılabilir üniversite eğitimi” kavramının yok olmaya yüz tutmasıdır. Binbir zorluk ve yıkıcı sınav süreçleriyle kazandığımız eğitim programlarını karşılayamayacağımız barınma ücreti yüzünden tamamlayamıyoruz. İnsanca barınma hakkımızı yineledekçi de içlerinde yaşam güvencemizin olmadığı, sayısız sıra arkadaşımızın tacizler ve baskılar yüzünden intihar ettiği ve katledildiği tarikat yurtlarına kurban ediliyoruz.

Bu ölümcül beton bilmecesine iktidarın çoktan seçtiği cevaplardan birini değil kendi cevabımızı veriyoruz. “İnsanca barınma hakkımızdan vazgeçmeyeceğiz.”

AKP iktidarının yirmi iki yıldır bir onur nişanesi gibi göğsüne taktığı neo-liberal politikalar ve dolayısıyla beton ekonomisiyle yasa dışı ve usulsüzce kentleşilen binlerce metrekairelik alanların hiçbirinin biz öğrencilere insanca barınma sağlayacak yurtlara çevirilememesi hiç kuşkusuz önümüze atılan en büyük bilmecelerden biri. Devletin, insanın en temel hak ve ihtiyaçlarından biri olan barınmayı vahşi sömürgeci zümrenin sayısız kâr heveslerinden birine çevirmesi yalnızca biz üniversite öğrencilerinin değil milyonların acısına mal oluyor.

Her geçen sene kapasiteleri çeşitli sihirbazlık numaralarıyla kat kat artırılan yurt odaları ve vicdansızca katlanan kira ücretleri barınağımız olması gereken evlerin bir yaşam alanı olarak değil de üstünden kâr sağlanacak metaların dönüştürülmesinin yıkıcı sonuçlarının birer örneği.

Üniversite öğrencisi nüfusu en yüksek kentler olan İstanbul, Ankara ve İzmir’de biz öğrenciler eğitimimizi sürdürüp insanca barınabileceğimiz yaşam alanları bulamazken, bu kentlerde içlerinde kimsenin ikamet etmediği binlerce ev bulunuyor. Sahiplerinin beton ormanından sadece birini oluşturan bu evler sahiplerinin istediği değere erişmeyi beklerken biz, yani milyonlarca üniversite öğrencisi cezaevlerinden hallice yurtlarda yaşamımızı sürdürmeye mahkum ediliyoruz.

2022’de Elazığ Fırat Üniversitesinde eğitimini sürdüren sıra arkadaşımız Enes Kara’nın tarikat yurdunda gördüğü sistematik taciz ve şiddet sonucu hayatına son vermesi, 2023’te Aydın’da Güzelhisar KYK Kadın Öğrenci Yurdu’nda ihmal edilip bakımı yapılmayan bir asansörün üzerine düşmesi sonucu katledilen sıra arkadaşımız Zeren Ertaş ve AKP-MHP iktidarının bize dayattığı ölümcül yaşam koşullarının canını aldığı sayısız sıra arkadaşımız için isyanımızı kampüslere ve sokaklara taşıdığımızda da karşımıza vahşi polis şiddetini çıkararak hükümetin biz üniversite öğrencilerine mesajı apaçık şudur: “Ya yurtlarımızda açlıktan, ihmalden can verin ya da sokakta coptan, kurşundan.” Ama biz üniversite öğrencileri bu üstü kapalı tehditlere karşı yalnızca isyanımızı büyütüyoruz, kampüslere sığmayıp sokaklara taşıyoruz.

**Zeren’in Enes’in Öfkesiyle
Bu Düzendeki
Hesap Soracağız!**

Kampüs Direnişleri

YTÜ 'ÇUKURSARAY YILDIZ BİZİMDİR' EYLEMLERİ

MARMARA ÜNİVERSİTESİ 'KÜLLİYE' EYLEMLERİ

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ "DUVARSIZ ÜNİVERSİTE" EYLEMİ

BOĞAZIÇI ÜNİVERSİTESİ "KAYYUM" EYLEMLERİ

**KAMPÜSLERDEN SOKAKLARA
DİRENENLER KAZANACAK**

ÜNİVERSİTE SOKAKTA

Nakba Bitecek, Filistin Halkı Geri Dönecek!

Nakba'nın 76. yıl dönümünde işgale ve soykırıma karşı direnen Filistin halkıyla dayanaşan üniversiteliler Sirkeci'den Eminönü'ne yürüdü.

Ölmeye Değil Okumaya Geldik!

KYK Yurdunda asansör düşmesi sonucu hayatını kaybeden Zeren Ertaş için sıra arkadaşları ülkenin dört bir yanında KATİL KYK isyanını sokaklara taşıdı.

Kampüslerden Meydanlara Yaşasın 1 Mayıs!

Yoksulluğa, geleceksizliğe, çalınan yaşamlara karşı geçinemeyen, katledilen üniversitelilerin, ezilenlerin öfkesiyle 1 Mayıs'ta Taksim Meydanı'na yürümek isteyen kitleye polis saldırdı.

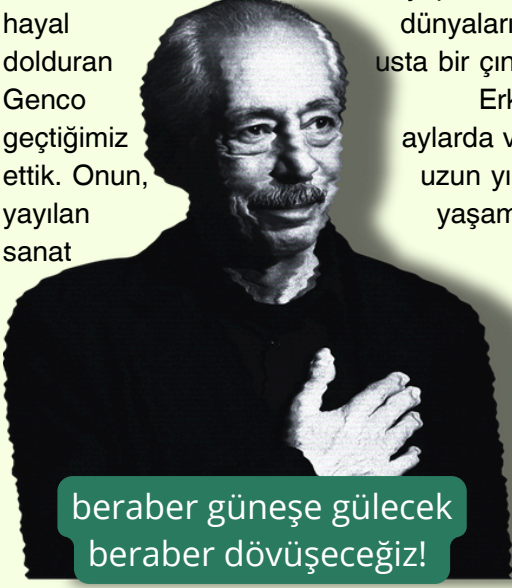
9. Yılında Suruç İçin Adalet, Herkes İçin Adalet!

Yıkılmış bir kenti yeniden inşa etmek için yola çıkan ve ölümsüzleşen 33'ler için katillerden hesabı gençlik soracak diyen gençlik örgütleri Taksim Meydanı'na çıktı.

Ve Sahne Karardı, Perde İndi

Dalları ve budakları kocaman, yapraklarıyla hayal dünyalarımızı dolduran usta bir çınara, Genco Erkal'a geçtiğimiz aylarda veda ettik. Onun, uzun yıllara yayılan sanat yaşamı ve

beraber güneşe gülecek
beraber dövüşeceğiz!

yolculuğundan ne kadar bahsetsek de kelimeler yetmez. Ancak bu yazıda, dilim döndüğünce sizlere onu anlatmaya çalışacağım.

1950'lerde İstanbul Üniversitesi'nde psikoloji öğrencisi olan Genco Erkal, içindeki tiyatro ateşini fark edince bu alana yönelmiştir. Bu yönelim, onun sadece bireysel değil, toplumsal bir dönüşüm sürecine de adım atması anlamına geliyordu. Sahneye ilk adımını attığından itibaren hem oyuncu hem de yönetmen olarak Türkiye ve dünya tiyatrosuna kalıcı izler bırakmıştır. Erkal, tiyatro kariyeri boyunca kendisini estetik kaygılarla sınırlamaktan ziyade toplumsal ve politik meseleleri sanatına taşımayı tercih etmiş; böylece, tiyatroyu bir eğlence alanı olmaktan çıkarıp, halkın sesine ses katacak bir platforma dönüştürmüştür. Nazım Hikmet, Bertolt Brecht ve Aziz Nesin gibi toplumcu yazar ve şairlerin eserlerini sahneye taşıyarak, Türkiye'deki sosyal ve politik

sorunları sanat yoluyla gözler önüne sermiştir. Oyunlarında insan hakları, sosyal adalet ve özgürlük kavramları, sadece soyut kavramlar değil, yaşanan gerçekliklerin bir yansıması olmuştur. Genco Erkal'ın kurduğu Dostlar Tiyatrosu, yalnızca bir sanat üretim merkezi olmakla kalmamış, aynı zamanda toplumsal bilincin yükseltilmesine hizmet eden bir platform işlevi görmüştür.

Bu tiyatro, Türkiye'deki işçi ve öğrenci hareketleriyle doğrudan veya dolaylı olarak ilişki kurmuş ve her dönemin politik gelişmeleriyle birlikte dönüşüm geçirmiştir. Dostlar Tiyatrosu'nun en büyük başarılarından biri, sanatı halkla buluşturmayı hedefleyen bir vizyonla hareket etmesiydi. Anadolu turnelerine çıkmış, indirimli biletlerle özellikle işçi ve öğrenci kesimlerine ulaşmayı başarmış ve sanatı elit bir kesimden çıkarıp halkın her katmanına

indirmeye çalışmıştır. Bu çaba, Türkiye tiyatrosunun tabana yayılmasını ve kendine özgü bir ekol yaratılmasını sağlamıştır.

Genco Erkal'ın hayatı boyunca sadece bir sanatçı olarak değil, aynı zamanda bir aktivist olarak var olması, ona Türkiye'nin siyasi tarihindeki önemli olaylarda da bir rol kazandırmıştır. Sanatıyla toplumsal mücadelelerin yanında durmayı seçmiş ve kişisel yaşamında da politik duruşunu net bir şekilde sergilemiştir. Bu duruş, onun Türkiye'deki insan hakları ihlallerine, düşünce özgürlüğüne ve sanata yapılan

sansüre, devlet baskısına ve otoriterleşen rejimlere karşı sürekli muhalefet içinde olmasını sağlamıştır. Onun bu kararlı duruşu, sanatıyla bire bir örtüşen bir direniş biçimidir. Genco Erkal'ın muhalif çizgisi, özellikle darbe dönemlerinde büyük zorluklar yaşamasına neden olmuştur. Bu dönemlerde birçok muhalif sanatçı gibi o da askeri vesayet baskı ve sansürüne maruz kalmış, oyunları yasaklanmış, sahne aldığı tiyatrolar kapatılmış ve kendisi de mahkemelerde yargılanmıştır. Ancak tüm bu baskılara rağmen Erkal, sanatını farklı yollarla devam ettirmeye çalışmış; baskılar onu yıldırmamış, aksine sanatını bir direniş aracı olarak kullanmasına vesile olmuştur. Sanat

yoluyla rejim karşısında duruşunu sergileyen Erkal, bu süreçlerin sadece bir sanatçı değil, aynı zamanda bir direniş simgesi olmasına yol açmıştır. Erkal'ın sanat yolundaki mücadelesi sadece darbe dönemleriyle sınırlı kalmamış, 2000'li yılların başından itibaren giderek artan devlet baskısı ve otoriterleşen yönetim karşısında da varlığını sürdürmüştür. Bu dönemde sansür ve baskıcı tutumların muhalif sanatçılara yönelik artışı, onların toplum nezdinde kriminalleştirilmesine yol açmıştır. Buna rağmen Genco Erkal, sanatını ve politik duruşunu koruyarak mücadeleye devam etmiştir. Gezi Parkı olayları sırasında sahnelediği oyunlar ve protesto gösterileri, halkın direnişine sanatıyla eşlik eden Erkal'ın, toplumsal olaylara sanat yoluyla nasıl ayna tuttuğunun bir örneğidir. Emek Sineması'nın yıkılmasına karşı düzenlenen

eylemler başta olmak üzere Türkiye'deki birçok sanat kurumunun kapatılmasına karşı da ön saflarda yer almış, hiçbir baskı onu geri adım attırmamıştır. Genco Erkal'ın sanatı, sadece bireysel değil, toplumsal bir direnişin sembolü olarak görülmelidir. Özellikle Alevilerin düşmanlaştırıldığı bir dönemde sahneye koyduğu "Sivas '93" adlı oyun, onun ezilenlerle dayanışma içindeki tutumunun bir yansımasıdır. İnce bir çalışmayla sahneye taşıdığı bu eser, tüm ezilenlerin sesi olma çabasını sürdürdüğünün en somut göstergelerinden biridir. Genco Erkal'ın sanatındaki ısrar ve

kararlılığı özellikle devlet mekanizmalarının sanatı ve sanatçıyı baskı altına almaya çalıştığı dönemde biz öğrencilere ve genç sanatçılara da önemli bir mesaj veriyor. Kapitalist sistemin insanları birbirine düşman ettiği, sanatı toplumsal dinamiklerinden kopararak steril ve halktan uzak bir alana hapsetmeye çalıştığı böylesi bir dönemde Genco Erkal, hem sanatı hem de politik duruşuyla bizlere yol gösterici bir örnek olarak öne çıkıyor.

**Hoşça kalın
dostlarım benim
hoşça kalın!
Sizi canımda
canımın içinde,
kavgamı kafamda
götürüyorum.
Hoşça kalın
Yine görüşürüz
dostlarım benim
yine görüşürüz...**

Zeki Demirkubuz'un Hayat'ının Eleştirisi

Zeki Demirkubuz'un "Hayat" filmi, 193 dakikasıyla yönetmenin en uzun yapımı olmasının yanı sıra, TRT desteğiyle çekilen film, 2025 yılı için Oscar adayı olarak seçilmiştir. Özetlemek gerekirse Hicran, ailesinden ailesinin zorla evlendirmek istediği nişanlısı Rıza'dan kaçarak İstanbul'a sığınır. İlk başta Rıza, Hicran'ın onunla evlenmek istememesine pek önem vermez; ancak zamanla bu durum onun için bir takıntıya dönüşür. Rıza, Hicran'ı bulmak için İstanbul'a gelir ve arayışında giderek daha obsesif bir hale bürünür.

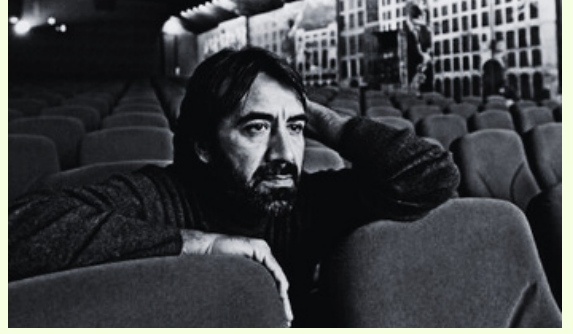

"Hayat", erkek bakış açısının egemen olduğu, kadınların deneyimlerinin sınırlı kaldığı bir anlatım sunuyor ve bu durum, izleyiciyi düşünmeye sevk eden önemli bir eleştiri kaynağı oluşturuyor.

Filme bir bütün olarak bakıldığında bu denli uzun bir yapımda bile kadın karakterleri öteki, boyun eğen, sessiz, yalnızca erkeğin ihtiyaçlarını karşılayan derinliksiz karakterler olarak, erkek karakterleri ise kurdukları eril hakimiyet ve dayatmalarıyla görüyoruz. Demirkubuz, erkek bakışıyla (male gaze) inşa ettiği karakterlerinde bireysel yalnızlık ve içsel çatışmalar üzerine yoğunlaşırken, toplumsal cinsiyet rollerini ve kadınların toplumsal konumlarını sorgulamıyor. Kadın karakterlerin varoluşsal sorunları bile erkeğin perspektifinden seyirciye yansıtılıyor ve bu durum kadın karakterlerin deneyimlerini sınırlandırıyor.

Masumiyet (1997) ve Kader (2006) filmlerinde olduğu gibi Hayat (2023) filminde de yine temelinde benzerlik olarak takıntılı karakterlerini beslediği ve bu karakterlerinin yaşadığı hastalıklı durumları romantik bir tarafı varmış gibi göstermeye çalışması ve takıntılı erkek karaktere âşık olmayan veya babasının otoritesinden kaçan kadın karakterin sürekli aşağılandığı, domestik şiddet gördüğü ve arzu nesnesi olarak temsil edildiğini söyleyebiliriz.

Hicran'ı 'kaderine karşı çıkarsan bak bunun bu' mesajıyla yazması, karakterin yaşadığı üç farklı erkek iktidarıyla yüzleşmesine rağmen, nihayetinde Rıza ile evlenip çocuk sahibi olmasının klasik aile modelini romantize etmesi, izleyicide bir çelişki hissi uyandırıyor.

Demirkubuz'un kendisine alkış tutan kitleyi çok iyi tanması ve onlara sosyal medyada veya röportajlarında devamlı olarak kendi içinde çözemediği bir problem gibi görünen NBC eleştirileri ve şakalarıyla, holiganlığı ve küfürlerle dolu umursamaz ama bir o kadar da sığ cümleleriyle 'halktan biri' imajını sunuyor. Ancak filmdeki toplumsal mesajlar, birkaç yüzeysel sahne ve boş sözle sınırlı kalıyor; bu da filmi politik bir yapımdan uzaklaştırıyor. Teknik açıdan ele alındığında, senaryodaki kopukluk ve kurgu, izleyicinin zamanın akışını anlamasını zorlaştırıyor. Karakterler, sürekli aynı zaman diliminde sıkışmış gibi hissediliyor, bu da hikâyenin dinamikliğini azaltıyor.

Davul, Zurna, Kervan

Uçsuz bucaksız bir ufuk, bele kadar gelen otlar, devasa bir kervan. Çayırın ortasında omuzlarda tahtlar ve arabalar, bunların üstünde binbir suratsız kambur. Tahtların etrafında dilsiz çığırkanlar, davulcular, zurnacılar hep bir ağızdan bağıyorlar. Bir süre sonra susuyorlar ve arkalarındaki devasa kalabalık kulaklarını kapatıyor. Biraz zaman geçiyor ve arabaların arkasındaki çığırkan başı elini kaldırıyor, kalabalığın her ferdi açıyor kulaklarını ve başlıyorlar yine gürültüyü dinlemeye. Yürüdükçe kervan, otlar giderek uzuyor ve güneş sonsuza kadar batmaya yaklaşıyor.

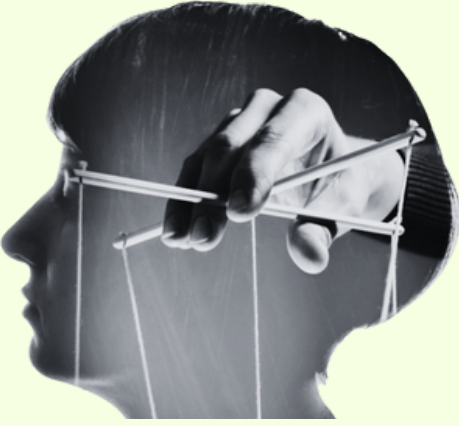
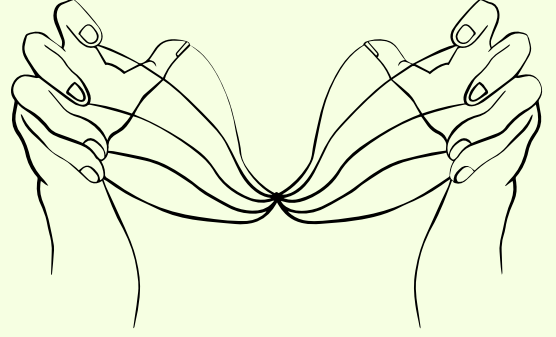
Bir diktatörlüğün en belirgin göstergesi olan kontrollü ve kuşatma altına alınan medya biz üniversite öğrencileri ve tüm gençlerin zihnini zehirliyor. Dünya çapında hükümetlerin propoganda ve manipülasyon politikalarını internete ve dijital medyaya taşımaları ile birlikte komiktir ki hem insanlık tarihinde bilginin en demokratik dağıtıldığı hem de özgür biçimde düşünmenin ve kendini ifade etmenin en zor olduğu dönemde yaşıyoruz. Devletlerin doktrin hedefi güden örgün eğitimleriyle bir insanın nasıl düşüneceğinden nasıl giyeneceğine kadar her detaya karar vermelerinin yanı sıra artık dijital medya öğeleriyle zaman geçtikçe şekil değiştiren modern faşizmi de tüm topluma yaymaya çalışılıyorlar.

Özerk, demokratik ve bilimsel eğitim biçiminin kaynağı ve bayrak taşıyıcısı olması gereken üniversiteler gaspçı YÖK ve talancı kayyum rektörler tarafından kalifiye köle pazarları haline getiriliyor, özgür düşünce ve bilimselliğin yerini gün geçtikçe 'verimlilik' ve itaatkarlık alıyor.

Bu denli abluka altına alınmış ve nefes alabilmek için bile üstün çaba sarf etmemiz gereken bir ortamda biz üniversite öğrencilerine düşen özgür düşünce ve 'kırmızı çizgisiz' medyayı geri alma hedefinin ilk adımlarına kendi medyamızı yaratarak başlamalıyız. Ana akımlaşan dijital medyanın iktidarın yeni faşist yasalarıyla günümüzde tamamen kontrollü hale gelmesi gösteriyor ki ana akımlaşacak ve bizzat bizim üretmediğimiz her medya parçası talan edilecektir. Bu sebeple hedefimiz özgür kampüsü özgür diyalogla geri kazanmak. Totalilerleşmiş ve devletin belirlediği örnek kalıptan çıkma öğrenciden azıcık bile farklı bütün

öğrencilerin sosyal olarak çarpmıha gerilmesinin sonunu getirmek için bu diyalogkanalının açılması elzemdir. Kampüs içinde kendini devlet kurumunun uzantısı ve bu kurumun kendisi için seçtiği düşünceyi kendi menfaatleriyle paralel olduğunu sanan, bütün bu yazıda bahsettiğim manipülasyon ve düşünce gaspına maruz kalmış öğrencileri özgür düşünce ile tanıştırmak için özgür ifadeyi bu diyalog yoluyla kullanmamız gerekir.

Bu propoganda yüzünden gerçekleri manipüle edilen sıra kendilerini esir tutan bu sömürü düzenini yaratan devlet politikalarının bayrak taşıyıcılığını yapmaya başlıyor. Biz her gün daha da fakirleşiyoruz. Her gün kimliğimiz sebebiyle yaşamımız daha büyük risk altına giriyor. Ve her gün gördüğümüz zulme itiraz etmemiz daha vahşi şekilde engelleniyor.

Biz tartışabileceğimiz siyasetin etrafına tetikçi medya aracılığıyla devlet tarafından bir çizgi çekilmesine izin verdikçe elimizdeki tüm mücadeleyi ve kurtuluş ihtimalini kaybediyoruz. Devletin belirlediği 'gerçek' ve 'kırmızı çizgiler' her gün değişiyor. Üzücü ki bununla birlikte sıra arkadaşlarımız ve tüm toplumun da fikirleri bu gerçeği takip ediyor. Dijital medyada agresif propoganda ile örgütlenen nefret ve faşizm can alıyor, şiddetini zamanla arttırıyor.

*Çığırkanlar çığırıyor,
davul zurna susmuyor
ve kervan yürümeye devam ediyor.*

1 Albüm, 1 Film, 1 Kitap

ANIMALS

Pek çok kişi tarafından The Wall'un habercisi olarak görülen Animals albümü hiç şüphesiz Pink Floyd diskografisinin en çarpıcı siyasi önermelerinden birkaçını içeriyor. Dönem İngilteresinin aç gözlü siyasetçilerini domuzlara, kapitalistlerini ise vahşi köpeklere benzeten Roger Waters, kendine has hiciv usulü ve müzik dehasıyla albümün yapımında en büyük emeği olan üye unvanını alıyor.

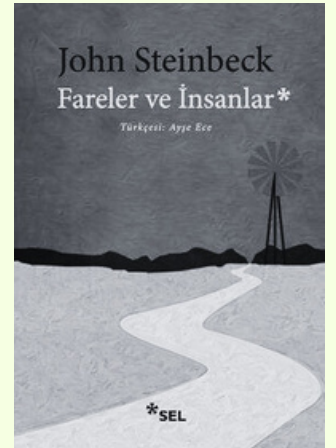

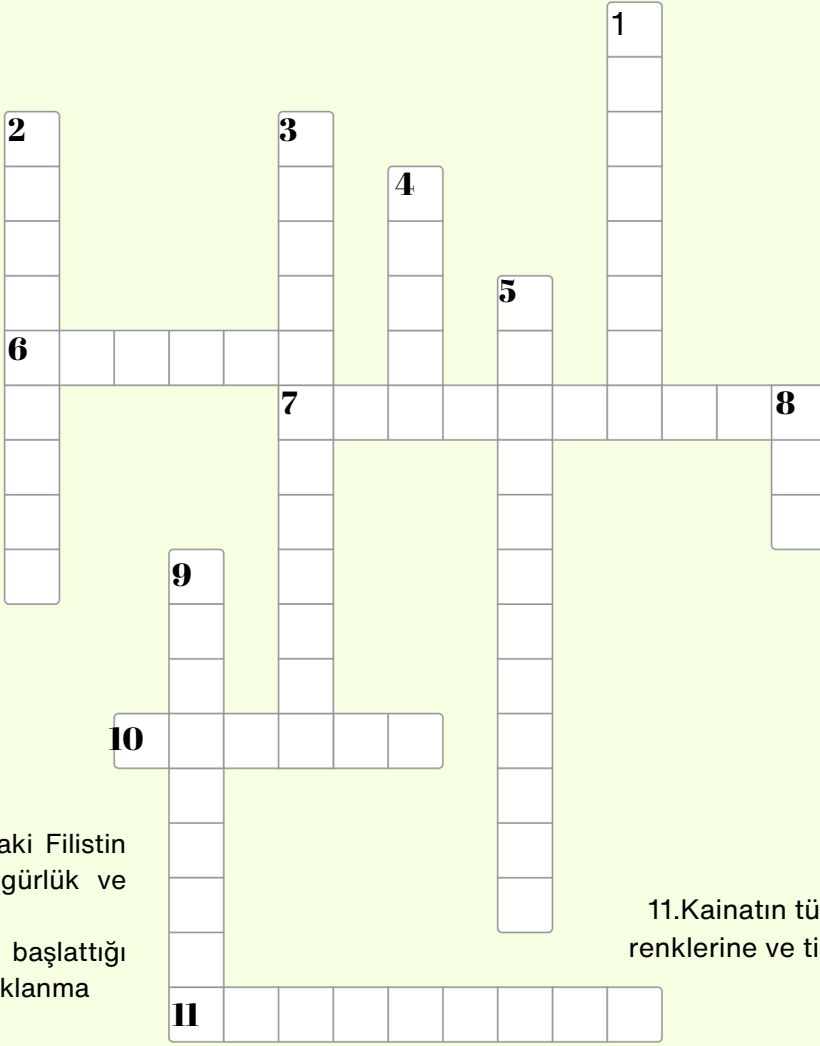
SPOTLIGHT

Boston Katolik Kilisesi rahiplerinin on yıllardır süregelen sistematik çocuk taciz ve tecavüzü vakalarının izini süren "Spotlight" adlı bir araştırmacı gazeteci grubunun gerçek hikayesini anlatan film, sinema tarihinin en iyi perdeye yansıtılmış biyografik dramalarından biri. Dakikalar geçtikçe sizi daha çok gizeminin içine çeken bu filmin yönetmeliğini Tom McCarthy, yazarlığını ise Josh Singer üstleniyor.

FARELER VE İNSANLAR

Edebiyat tarihinin en ünlü toplumcu gerçekçi yazarlarından biri olan John Steinbeck'in bu unvana neden boşuna sahip olmadığını gösteren en temel eser olan bu roman, iki çiftlik işçisi George ve Lennie'nin hikayesini anlatıyor. 1. Dünya Savaşı sonrası yıkıcı savaş ekonomisinin sonucu olarak bütün dünyayı etkisi altına alan Büyük Buhran Amerika'sının kusursuz bir tasvirini yapan Steinbeck, böyle umutsuz ve acı dolu bir dönemde umut ve hayallerine tutunmaya çalışan iki işçinin buhranını okurlara sunuyor.

1.İşgal altındaki Filistin halkının özgürlük ve bağımsızlık talepleriyle başlattığı direniş, ayaklanma

11.Kainatın tüm seslerine, renklerine ve titreşimlerine...

2.Maden işçileri, kor taşlama işçileri ve özellikle kömür çıkaran maden işçilerinde görülen bir meslek hastalığı

4.Kayyumlar tarafından işlevsiz hale getirilen üniversitelerde cinsel taciz ve şiddeti önleyici çalışmalar yaparak bu konularda üniversite mensuplarına eğitimler verilmesi, taciz veya şiddete maruz kalan öğrencilerin taleplerini bildirmesine olanak sağlama çalışması yapan kurul

3.Çocukları LGBTI+ olan Türkiye'li bir grup anne ve babanın hikayelerini anlatan belgesel

5.İnsan hakları ihlallerine ve siyasi baskılara karşı sanatıyla bir direniş oluşturmuş; şarkılarında özgürlük eşitlik temaları işleyen Arjantinli Devrimci Sanatçı

6. Üniversitelerden belediyelere kaybedecek atanmışlar

7.Milli Saraylar Başkanlığına devredileceği açıklamasından sonra öğrencilerin savunduğu Yıldız Teknik Üniversitesi binası

8.Kurulduğu günden beri öğrenci muhalefeti tasfiye etmeye çalışan, üniversiteyi sermaye için dikensiz gül bahçesi yapmaya çalışan Türk-İslam sentezi ile harmanlanmış kurum

9.Üniversitedeki ülkedeki sorunlar ve haklar için birlikte mücadele etme, kolektif güç oluşturma

10.Erasmus parasıyla koltuk takımı alan üniversitenin bulunduğu il

